

I. Expozice

Scéna: Zničená krajina. Kameny. Všudypřítomný nepořádek. Uprostřed v pozadí trosky zničeného domu.

Vcházejí filosofové. Nesou balíky svázaných knih přes ramena. Unavený Dvojka skládá balík na zem a usedá na něj.

Dvojka: „Já dál nejdu.“

Jednička: „Jen pojd'te, kolego, za chvíli tam budeme.“

Dvojka: „Kde za chvíli budeme? Kam to vlastně jdeme?! Rozhlédněte se kolem, vždyť tady nic není. Nikde už nic není!“

Trojka: *(pohřebně)* „Dovolím si nesouhlasit.“ *(A zvedne nejbližší rezavou plechovku. Zkoumavě ji prohlíží.)*

Dvojka: „Všude jen samé ruiny a prach a dráty a střepy a ruiny a vraky a střepy a prach!“

Trojka: „A rezavé plechovky.“

Dvojka: „Tak mi řekněte, kolego, prosím vás, kam vlastně jdeme.“

Jednička: „No přece tam“ *(zarazí se a gestikuluje rukou neurčitě do dáli)* „jak tam to... jak je tam takové to... jak až tam budeme, tak hned komparativní analýzou poznám, že tam jsme“.

Dvojka: „Podle čeho asi? Nikde nic nezbylo!“

Trojka: „Jen plechovky“.

Dvojka: „Pokud jste si toho totiž náhodou nevšiml, kolego, tak jsme právě přežili apokalypsu.“

Jednička: „Všiml. Ono to, kolego, po čertu nebylo tak složité. Především se to pozná podle toho, že je všechno na uhel.“

Trojka: (*usedá k nim*) „Ale stejně jsme měli štěstí, když se nad tím zamyslíte. V klidu si bádáme a najednou vhuúúúúš! A je po všem.“

Dvojka: „Doslova.“

Jednička: „No jo. Ještě že ta knihovna strčila oddělení filosofie tak hluboko do sklepa.“

Dvojka: (*bojovně vstává*) „Správně! Kde jsou psychologové, co? Najednou už není tak super nápad mít katedru v nejvyšším patře, ha-há!“

Jednička: (*okřikne*) „Sedněte si! O mrtvých jen dobře, kolego, dokonce i o mrtvých psychologích.“

Dvojka: (*sesedá z knih, láskyplně se v nich prohrabuje*) „Ale považte – ta zodpovědnost! Možná poslední filosofické svazky na světě!“

Jednička: „Spása filosofie v našich rukou!“

Dvojka: „Jo. Když už jsme u toho, já s tím dál nejdu. Hrozně mě bolí záda, to se nedá. Něco musí pryč.“

Trojka: „Cože?! Vy byste tu nechal navždy zahynout slavný odkaz naší minulosti?“

Dvojka: (*vytahuje knihu*) „Ne. Já bych tu nechal zahynout Prigogina.“

Trojka: „Barbare!“

Jednička: „Ale vždyť kvůli němu jsme nakonec nevzali Bibli, ne?“

Dvojka: „Myslím, že jsme tam místo něho nechali lékárníčku.“

Trojka: „Hele, a co kdybych vám to vyměnil. Za Rortyho? Co? Hele? Je trochu užší?“

Dvojka: (*chvilku přemýšlí*) „... to by šlo.“

Jednička: „Pánové, nenecháme tady zahynout nikoho. Nejsme vrazi. Ostatně, máme pravdu.“

Trojka: „Tak to na každý pád, ale v čem.“

Jednička: „Není třeba někam chodit. Někde nebo tady, to je prašť jako uhoď. Cokoliv můžeme dělat někde, můžeme dělat i zde. Kolegové, usadíme se ausgerechnet tady a Prigogine může zůstat naživu.“

Filosofové se zkoumavě rozhlíží.

Trojka: „Je tu trochu čurbes. Ale s tím se dá něco dělat. Voilá!“

Trojka vytahuje recyklační sáček a začíná sbírat plechovky.

Dvojka: „A kolego, když jste říkal, že to, co můžeme dělat tam, můžeme dělat i tady, měl jste na mysli něco konkrétního? Rozumějte, co jakože vlastně můžeme dělat obecně, abych tak řekl?“

Jednička: „No co. Snad jsme pořád ještě filosofové, ne?“

Dvojka: „Souhlasí!“

Trojka: *(ze své křížové výpravy za konzervami)* „Souhlasí!“

Jednička: „Budeme dělat to, co filosofové umějí nejlépe!“

Dvojka: „No tak dobře. Vzbud'te mě na večeri.“

Jednička: „Ale né! Filosofové si především umějí poradit!“

Trojka: „Takže budeme dělat co?“

Jednička: „Takže si budeme vědět rady!“

Dvojka: „No to jistě, to ano, to samozřejmě. Eh... Ale s čím?“

Jednička: „Co s čím?“

Dvojka: „Pokud mi něco neuniklo, stále platí premisa, že tu nic není. Tak s čím si budeme vědět rady?“

Jednička: *(přechází do popředí, čelem k divákům, nadšeně)* „Kolegové, vy to pořád ještě nevidíte? Společnost, jak ji známe, je u konce. Svět čelí kataklysmatu, karty jsou ze stolu,

tabula rasa!“ (*pod nohama se mu motá Trojka, začíná z toho být trochu nervózní*) „Je naší svatou povinností...“ *Trojka se postaví, zavazí přímo před Jedničkou, „...jako filosofů...“ Trojka se začne přehrabovat ve svém pytlí a rachotit s plechovkami, „...založit společnost – PRO KRISTOVY RÁNY, CO TO DĚLÁTE?!?“*

Trojka: „Recyklují.“

Jednička: „Recy... Přijde vám to vhodné? Teď? Tady?! Na konci světa?!? Vprostřed mého proslovu?!?“

Trojka: „No co?“

Jednička: „Nezlobte se, kolego, ale opravdu si nemyslím, že by teď Zemi nějak obzvlášť trápil netřízený odpad!“

Trojka: (*vrací se ke sběru*) „To je přesně ten druh mentality, který nás přivedl do celé té šlamastyky. Kdyby lidé více ctili přirozené ontické řády, třeba se to nemuselo stát.“

Jednička: „Ale k čertu s ontickými řády! Příroda – zničená. Kultura – zničená. Je to plichta, zápas je u konce. Tak s tím dejte pokoj.“

Trojka: (*tručuje, ale přestává*) „Pche.“

Jednička: „To je ostatně moje pointa. Není žádná kultura, jako filosofové musíme založit novou!“

Dvojka: „A tím zároveň dostaneme něco, s čím si vědět rady. To je šikovné.“

Trojka: (*pokradmu zvedá další plechovku*) „Takže společnost, co? Navrhuji postavit pro změnu nějakou nerozbitnou.“

Dvojka: „Nějakou funkční. Nějakou rozumnou.“

Jednička: „Od počátku našeho vznešeného řemesla se filosofové, generaci za generací, snaží představit blbuvzdorný model vzniku ideální společnosti. Platónova Ústava. Augustinova obec boží! Osvícenecké utopie! Ale především!“ (*Zvedá knihu nad hlavu.*)

Dvojka: „Co je to?“

Jednička: „Hobbes!“

Trojka: *(vyskakuje nadšen)* „No jistě – společenská smlouva!“

Dvojka: „A vy jste to chtěl vyměnit za latinský slovník.“

Jednička: *(nevšíká si jich, v mesianickém zápalu)* „Společenská smlouva! Setkání rozumných mužů a žen na úsvitu civilizace! Příležitost každého člověka postoupit rovnou část své svobody k zajištění spravedlivého uspořádání! K zamezení války všech proti všem! První právní normy, základ společnosti! Chápete? Ten akt už není hypotetický! To my jsme ti rozumní mužové a ženy!“

Dvojka: „Ano! A považte – se zkušeností, kterou máme, to můžeme udělat lépe!“

Trojka: „Reflektovaně! Vědomi si vlastních chyb!“

Dvojka: „Dohodneme první zákony. Dokonalé zákony! Jako filosofové!“

Jednička: *(kazí pietu, pochybovačně)* „Mno.“

Dvojka: „Co zase?“

Jednička: „Problém. Ono to má být rovné uspořádání. Účastníci smlouvy nesmí vědět, co jsou zač, jinak by preferovali své silné stránky a znevýhodňovali tak ostatní.“

Dvojka: „To jako máme předstírat, že nevíme, že jsme filosofové.“

Jednička: „Obávám se, že Hobbes úplně nepočítal s tím, že se společnost někdy bude recyklovat.“

Trojka: „Aha? Vidíte? A máte to!“

Dvojka: „Tak k čemu nám je, že jsme filosofové, když to při tvorbě nové společnosti nemůžeme použít. Máme předstírat, že jsme idioti, a vytvořit novou společnost schválně retardovanou? Aby se Hobbes nažral a koza zůstala celá?“

Jednička: „To by nebylo k ničemu!“

Trojka: „Ale tak počkejte. Vždyť jsme tu jenom my. Naše nová společnost bude sestávat jenom z nás, filosofů. Tak jaká nerovnost, všichni jsme si rovni!“

Jednička: „To je pravda!“

Dvojka: „A poslyšte, není to trochu málo, tři lidi na celou společnost?“

Trojka: „Co se dá dělat, když nikdo jiný nežije. Navíc, považte: ne tři lidi. Tři filosofové na celou společnost!“

Jednička: „Mně to stačí. Ostatní by nám to stejně jen kazili.“

Dvojka: „Máte pravdu, řeším malichernosti. Tak se už pust'me do těch zákonů!“

Jednička: „Naše společnost bude společnost rovných a svobodných! Budeme ctít zásady spravedlnosti a práva!“

2 + 3 : „Souhlasí!“

Dvojka: „V naší společnosti se silnější vždycky postaví za slabšího! Nebude mu ubližovat, posmívat se jeho chabým sportovním výkonům a schovávat mu svačiny o přestávkách!“

1 + 3 : „Souhlasí!“

Trojka: „A budou se recyklovat plasty i papír! A zakážeme umělá hnojiva!“

1 + 2 : „Souhlasí!“

Dvojka: „Absolventi humanitních oborů budou pobírat doživotní státní rentu!“

1 + 3 : „Souhlasí!“

Jednička: „A já tady tomu budu vládnout!“

Dvojka i Trojka se zarážejí.

Trojka: „Cože?“

Jednička: „Já budu vládce.“ *pobízí je radostnými posunky.*

Dvojka: „A neříkalo se před chvílí, že jsme si všichni rovni a že všechno je dílem dohody?“

Jednička: „No to ano, ale hele,“ *listuje Hobbesem*, „tady se píše, že jakmile jsou zákony jednou rovně a svobodně stanoveny, je v moci suveréna, aby je vynucoval. Res ipsa loquitur, musí být panovník. To budu já.“

Dvojka: „A proč ne já?“

Trojka: „Ano, proč ne on?“

Jednička: „Pánové, uklidněte se. Doberme se k výsledku logickou úvahou. Souhlasíme všichni, že potřebujeme vůdce.“

2 + 3 : „Ano.“

Jednička: „A budu to já.“

Trojka: „Tak to ne. Já chci hlasovat. Když rovnost, tak rovnost.“

Dvojka: „Právě!“

Jednička: (po chvílce zamyšlení) „Dobře, hlasovat. Kdo hlasuje pro sebe?“

Všichni zvednou ruku.

Jednička: „To by bylo. Nějaký další praštěný nápad?“

Trojka: „Tak snad... losovat?“

Jednička: „To by šlo.“

Všichni hledají, čím losovat.

Jednička: „Tady, mám to. Kdo si vybere nejdelší dřívko, ten bude velitel.“

Jednička schovává dřívka za záda.

Jednička: „Kolego, uveďte číslo od jedné do tří.“

Dvojka: „Tři!“

Ozve se nápadné lupnutí.

Jednička: *(sama nevinnost)* „Tady. Bohužel, je krátké. Teď vy.“

Trojka: „Tři!“

Jednička: „To už bylo.“

Trojka: „Dvě!“

Ozve se druhé nápadné lupnutí.

Jednička: „Smůla! Vyhrál jsem já! Jsem vůdce!“

Ostatní ztěžka a otráveně usedají. Jednička se chvíli sebeopájí s významným pohledem upřeným k nebesům, pak usedá taky.

Jednička: „Tak. Co je na naší agendě teď?“

Trojka: „To nám řekněte vy, ó pane náš.“

Dvojka: „Já nevím, jak vy, ale já bych jedl.“

Trojka: „Oj, jídlo. Co skončil svět, neměl jsem nic v ústech.“

Jednička: „Taky bych si něco dal.“

Dvojka: „Tak něco sežeňte, když jste ten suverén.“

Jednička: „No jo, sehnat. Ale kde? Kde se bere jídlo?“

Trojka: „V obchodech.“

Trojice se rozhlédne.

Jednička: „Taky vidíte v té teorii problém?“

Dvojka: „Počkejte. Jak víme, že obchod nestál zrovna tady? Třeba se teď nacházíme uprostřed supermarketu!“

Jednička: „To je pravda! Pojd'te se tu porozhlédnout, třeba najdeme něco ke svačině.“

Trojice hledá, nenachází.

Dvojka: „To jsem blázen, byl bych přísahal, že když jsme sem přišli, byla tady konzerva na každém kroku...“

Jednička a Dvojka se zarazí, vrhnou netrpělivý pohled na Trojku. Trojka se rozpačitě usmívá.

Jednička: „Tak otevřete ten svůj pošukaný pytel, vy teroristo, třeba je v něm jídlo!“

Trojka hledá. Ostatní napjatě čekají.

Trojka: „Aha? Ne. Á-ha? Taky ne. Hele, tady, mám to! Tahle je ještě plná!“

Jednička mu ji bere.

Dvojka: „Co je to? Je to k jídlu?“

Jednička: *(čte)* „Sar-din-ky. Sardinky.“

Trojka: „To je ryba, né?“

Dvojka: „Otevřete to, umírám hlady.“

Jednička: „Jak?“

Dvojka: *(bere konzervu)* „Jak! Pche! Jak! To je otázka! No... Jak?“

Trojka: „To musíte šroubovat.“

Jednička: „Ne, né! Zatřeste s tím!“

Trojka: „Šroubovat se to musí, říkám! Potřebujeme šroubovák!“

Dvojka: „Ale šroubovákem se krájí chleba, tady musí být vzadu takový čudlík...“

Jednička: *(bere si konzervu)* „Počkejte, počkejte, dejte to sem. Alexander Veliký měl u Gordiónu takové pěkné modus operandi, navrhuji je aplikovat.“

Jednička pokládá konzervu na zem, párkrát si nad ní cvičně zašlape.

Jednička: „Hai-á!“

Jednička dupne na plechovku, zakřičí, poskakuje kolem drže se za nohu. Plechovka nic.

Trojka: „Tohle ale, myslím, Alexander u Gordiónu nedělal...“

Jednička: *(dokulhá, sedá si na knihy)* „Vzdávám to. Tahle je rozbitá.“

Ostatní si taky rezignovaně sednou, do kruhu kolem konzervy, kterou smutně hypnotizují. Vchází kanec. Filozofové si ho nevšímají.

Dvojka: „Třeba bychom mohli... Ne.“

Jednička: „A co takhle... Ne.“

Trojka: „Hej, a co třeba...“

Zarazí se. Všimne si kance. Oba na sebe obdivuhodně tupě zírají.

Trojka: *(s rostoucí panikou)* „Něco vidím.“

Jednička: *(bez zájmu)* „A co?“

Trojka: „To nevím. Ale má to takové ty zahnuté zuby nahoru.“

Jednička: „Zuby?“

Filozofové se podívají na kance, kanec se dívá na filosofy.

Dvojka: „Ha, neopeřený čtvernožec!“

Jednička: *(apaticky)* „A co má být. Ten je nám k ničemu. Čtvernožcem se konzerva otevřít nedá.“

Filosofové se vrací do svých chmur. Náhle Filosofovi 2 bleskne.

Dvojka: „Pánové... Ale když budeme mít čtvernožce... Nebudeme potřebovat konzervu...“

Všem sepne, vrhnout chtivé pohledy na kance. Kanec se tváří poněkud nervózně. Filosofové kance kradmo obcházejí, kanec se kradmo sune doprostřed jeviště.

Jednička: *(sykne)* „Co teď?“

Trojka: „Suverén první!“

Jednička: „Zbláznili jste se? Taková bestie? Skolte ho něčím!“

Trojka: „Čím?“

Dvojka: „Tímhle!“

Dvojka bere konzervu, trojice krouží kolem kance, Dvojka míří.

Dvojka: „Připravit! Pal!“

Dvojka hází konzervou. Kanec uhýbá, konzerva zasahuje Jedničku. Jednička udělá pár tanečních kroků stranou a elegantní piruetou se kácí k zemi. Kanec bere konzervu a prchá pryč. Málem u toho sráží Nýmanda, který, velmi se sebou soucítící, zrovna vstupuje na scénu. Drží se stranou, filosofové jej nevidí.

Trojka: *(nadšeně)* „Tak! A jeden problém nám vyřešil druhý.“

Dvojka: „Správně. A pak že si s tím neporadíme. Jste v pořádku, kolego?“ *(Pomáhá Jedničce na nohy.)*

Jednička: *(deliricky)* „Myslím, že vidím světlinu bytí!“

Pomáhá Jedničce usadit se na jeho knihy, všichni tři se vrací do výchozích pozic.

Dvojka: „Tak. A co teď?“

II. Kolize

Nýmand se osmělí oslovit filosofy. Vrhne nervózní pohled přes rameno, přiblíží se.

Nýmand: „Promiňte...“

Trojka: *(vylekaně)* „Člověk!“

Jednička: *(vylekaně)* „Kde?“

Dvojka: *(vylekaně)* „Kam?“

Trojice konsternovaně hledí na Nýmanda, Nýmand konsternovaně hledí na trojici. Napětí.

Trojka: „Sláva!“

Napětí padá, filosofové překotně vstávají a furiantsky Nýmanda vítají, předhánějíce se v srdečnosti.

Dvojka: „Vítejte u nás, člověče!“

Jednička: „Už jsme se báli, že jsme v tom sami!“

Trojka: „Vy jste byl taky v nějaké knihovně?“

Jednička: „Máte hlad?“

Dvojka: „A máte jídlo?“

Trojka: „A jmenujete se nějak?“

Jednička: „Kdopak jste?“

Nýmand se jim vysmekne, poraženecky popojde stranou, nastavuje jim záda.

Nýmand: *(melancholicky)* „Já nejsem nikdo.“

Jednička: *(bere ho pod paži)* „Vítejte u nás, pane Nikdo. Máte štěstí, že jste na nás narazil! Zrovna tu zakládáme společnost!“

Nýmand: „Jakou?“

Jednička: „Ne jakou! Společnost! Novou, fungl novou společnost!“

Nýmand: „Jé! A mohl bych do ní patřit?“

Jednička: *(s přepálenou blahosklonností)* „No ovšem! To je pointa!“

Dvojka: *(bere Jedničku stranou, suše)* „Válečná porada!“

Filosofové se radí opodál, Nýmandovi hasne nadšení, už je zase v melancholii.

Dvojka: „Co to vyvádíte, kolego?“

Jednička: „Buduji nový svět!“

Trojka: „Ale my ještě nemáme ty zákony. Když ho teď přijmeme mezi sebe, no...“

Dvojka: „Co když nám do toho bude kafrat?“

Trojka: „Navíc to není filosof! To ještě musíme dořešit!“

Jednička: „Ale co s ním, přece ho odtud nevyženeme.“

Nýmand: *(evidentně všechno slyší, rezignovaně)* „Ale vyženete.“

Jednička: *(soucitně)* „Podívejte, jak smutně kouká...“

Nýmand v mžiku nasadí hrůzyplnou grimasu, jež má být smutná.

Trojka: „Na druhou stranu, je tu sám, jednoho přehlasujeme.“

Jednička: „Jaké hlasování, společenská smlouva musí být přijata všemi.“

Dvojka: *(lišácky, na půl úst)* „To on ale nemusí vědět, ne?“ *(vykročí k Nýmandovi, plným hlasem)* „V tom by se měl udělat pořádek. Poslyšte, osobo. V první řadě – jste tu sám? Je tu s vámi ještě někdo?“

Nýmand: *(leknutím vyskočí)* „Nikdo! Kdo vám říkal, že tu ještě někdo je? Oni vám něco řekli? Říkali vám něco o mně?“

Dvojka: „Kdo?“

Nýmand: *(jen chvíli mlčí, záhy se vzpamatuje, udělá krok stranou)* „Nikdo.“

S hlasitým zahýkáním na scénu vpadne Žid, prohýbá se pod vahou svého trezoru. Vída ho Nýmand, utíká se schovat.

Žid: „Uf. Épfééé.“

Jednička: *(na adresu Žida)* „Hele, tak přece! Další!“

Trojka: „Asi tu někde rostou.“

Žid se z posledních sil dosouká doprostřed jeviště, shodí ze sebe trezor, lehne si na něj.

Žid: „Épfééé. Uf.“

Dvojka: *(přiblíží se k Židovi)* „Jestli mohu...“

Žid: *(brání trezor tělem, rázně)* „Moje!“

Dvojka: „No my vám to nebereme. Ale koho vlastně? Kdopak jste?“

Žid: „Já jsem především strašně bohatý. Odstupte si od toho trezoru, mladíku, hezky dozadu.“

Trojka: „Bohatý? V jakém smyslu?“

Žid: „Ve smyslu sta tisíce šilinků, tři set tisíc marek a bezmála půle miliónu rublů! Taky mám šest metrů akcií společnosti Walmex. Je to těžký jak kráva. Jedeš od toho?“ (*zahání Jedničku*)

Dvojka: „Že jsem tak smělý, ale k čemu to s sebou všechno taháte?“

Žid: „Nerozumím otázce.“

Dvojka: „No, chápejte, ne že byste v těchhle dnech zrovna narazil na směnárnu. To se říct nedá.“

Jednička: „Kolega chce vyjádřit, totiž, už jaksi není kde je utratit.“

Žid: (*vyděšeně obejmě trezor*) „Utratit?!“

Trojka: „Co se tu kolegové snaží naznačit, je to, že peníze, tím spíše akcie, ztratily, abychom tak řekli, svou tržní hodnotu.“ *Filosofové zasněženě přikyvuji.*

Žid: (*těžce se zvedá*) „Však s tím já počítám. Jednou zase hodnotu mít budou, ne? Až se situace trochu vyspraví. A já na tu chvíli budu připravený. Do té doby,“ (*chystá se hodit si trezor na záda*), „si vystačím se zásobou zlata.“

Dvojka: (*skepticky*) „No, ono to se zlatem nemusí být o moc lepší...“

Žid: „Se zlatem je to vždycky lepší. Jste blázen. Vy, vy, vy a ten vzadu taky. Maucta.“

Nýmand, který se před Židem schovával za kulisou a pouze zvědavě vystrkoval hlavu, po Židově poznámce rázem zalezl. Žid šubne trezorem, zvedá jej na záda, neunesl, padá.

Jednička: „Není třeba odcházet, dobrý muži. Chcete fungující společnost? My také! Můžete ji s námi vytvořit!“ (*Chytá se ramen svých dvou druhů, pateticky*) „Spolu s námi můžete být signatářem nové společenské smlouvy!“

Žid: (*rázem je na nohou, shylocky*) „Smlouva? Ha! Já to věděl! Kolik chcete? Kdo za vás ručí? Co píšou malá písmenka?“

Jednička: „Naše smlouva zakládá nové uspořádání. Postoupíte nám část svých práv a my vám zase postoupíme některá svá. A můžeme se dohodnout právě třeba na ochraně vašich financí!“

Trojka: „Chápejte, je naší povinností zasadit se o obnovení civilizace!“

Žid: *(znechucen)* „Éch, to já znám. To tamti říkali taky. Ale sotva se otočím zády, už mi jdou po trezoru. Je to banda zlodějů a lakomců! Však jsem měl co dělat, abych je nechal za sebou!“

Dvojka: „Koho?“

Žid: *(ukazuje na nově příchozí)* „Je. Už jsou tady.“

Vchází Lovkyně v doprovodu několika Peónů. Napochoduje k družině a povelom ruky zastaví své Peóny. Nýmand se zděšeným pískotem prchá filosofům za záda.

Lovkyně: „Zastavit, stát!“

Trojka: *(vida příchozí)* „Nějak se nám to komplikuje...“

Žid: *(obšírně, nezaújat, znechucen)* „Host do domu, hůl do ruky. Udržujte, prosím, bezpečnou vzdálenost od mého trezoru“ *(sune trezor stranou).*

Lovkyně: „Co je to tu za spolek?“

Jednička: *(hrdě)* „My jsme...“

Žid: *(skočí jim do toho)* „Signatáři to jsou. Podepisují tady smlouvu.“

Dvojka: „Popravdě, jsme filosofové. Budujeme novou společnost! Stará se neosvědčila.“

Lovkyně: „Vy tři?“ *vidouc schovávajícího se Nýmanda* „Vy čtyři? Kdo to tam je?“

Nýmand se s pískotem rychle skrčí za filosofova záda.

Jednička: „Nás pět. Zde s kolegou se znáte, před chvílí souhlasil, že se k nám připojí.“

Žid: „Tak u toho jsem asi nebyl, nebo co.“

Lovkyně: „A co je to támhle za lasičku?“

Filosofové se rozestoupí, odhalí Nýmanda.

Lovkyně: *(pozná jej, s rostoucím vztekem)* „Ty?!“

Jednička: „Takže i vy se znáte?“

Lovkyně: „Známe? Ten mamlas nám zničil poslední kompas! Ztratil poslední sekeru a zapálil posledního zdravotníka! Naší poslední světlicí!“

Nýmand: „To byla nehoda!“

Lovkyně: *(zuřivě)* „Osobně jsem ho od nás vyhnala. Řekla jsem mu tehdy, že jestli se někdy vrátí, tak...“

Nýmand: „Ale já se nevrátil! Já jsem tu teď s nimi!“

Trojka: *(smířčím tónem)* „To je, obávám se, pravda. Zde kolega je teď hájený naší smlouvou.“

Nýmand: *(úzkostlivě)* „A mám svá práva! Když se jich zřeknu. Nebo co. Tady vzdělání pánové vám to vysvětlí.“

Lovkyně: *(nedůvěřivě)* „Jakou smlouvou?“

Jednička se familiérně chápe Lovkyně, připraven jí osvítit. Lovkyně se mu emancipovaně vytrhne, Jednička si přesto mele svou.

Jednička: *(zasvěceně, poučuje, všechno ví nejlíp)* „Co si budeme povídat, všechno je v trapu. Co je v takové situaci nejdůležitější?“

Žid: „Dividenda!“

Jednička: „Ne.“

Nýmand: „Mít se kam schovat!“

Jednička: „Ne.“

Trojka: „Prigogine!“

Jednička: „Kuš!“

Lovkyně: „Přežít.“

Jednička: „Skoro. Nejdůležitější je obnovit životaschopnou organizaci. No jen proto, že nikde nic není, se přece lidé nepřestanou organizovat.“

Nýmand: *(vyskočí, patolízal)* „Svatá pravda, svatá pravda!“ *(konstatuje výraz Lovkyně a zaleze zpátky).*

Lovkyně: *(opatrně)* „Proti organizaci nic nemám.“

Jednička: „V dané situaci je třeba vytvořit nový společenský systém. Založit nové normy. Vybudovat nové hodnoty. Zkrátka zajistit novou lidskou společnost. A to jde jen rozumnou smlouvou, ne zběsilou válkou všech proti všem, kterou jste tu před chvílí chtěla uplatnit na zde nebohém kolegovi.“

Nýmand: „Svatá pravda! Tak to je a jinak už to nikdy nebude!“

Žid: „Když ona zase taková malá válečka jednou za čas... Prospívá to ekonomice, rozumějte.“

Dvojka: „Když už jsme u toho... Válečná porada!“

Trojka: *(rozmrzele, smutně)* „Už zase?“

Filosofové se semknou jak při fotbalové konzultaci, Nýmand osíří s Lovkyní. Vrhne na ní rozpačitý úsměv, je zpražen pohledem.

Dvojka: „Kolego, vy si tady kážete smlouvu, ale jste si jistý, že chceme, aby ji podepsala zrovna ona? Má takový... nebezpečný výraz.“

Triumvirát pohlédne na Lovkyni. Ta vytáhne nůž, k pramalé radosti Nýmanda, a počne si s ním čistit nehty.

Dvojka: „Já vím, že jsme si u smlouvy všichni rovni atakdale, ale... Bylo by to už tři na tři. Na pět, pokud tam ti dva panáci umějí mluvit.“

Trojka: „Na druhou stranu, třeba umí otevřít plechovku. Vypadá tak.“

Lovkyně s nožem nacvičuje sofistikované a nemálo brutální výpady.

Trojka: *(dokončuje myšlenku)* „ To by se mohlo hodit.“

Jednička: „Kolegové, všechno mám pod kontrolou. Vycítil jsem mezi našimi novými přáteli jisté napětí. Dokud je nás jen pět, myslím, že si dokážeme prosadit svou.“

Dvojka: „Ale jinak jsou si všichni rovni.“

Jednička : „Samozřejmě.“

Dvojka: „Tak jo.“

Pořád sobě zavěšení na ramena se rozestoupí a vrhnou na Lovkyni hyení úsměv.

Jednička: „Shodli jsme se, že je nezbytné spojit síly. Vytvoříme spravedlivou společnost.“

Trojka: „Válka všech proti všem je nepřípustná.“

Jednička: „Přesně. Homo homini tyfus.“

Dvojka: *(opraví ho)* „Lupus.“

Jednička: *(jedním dechem)* „Lupus.“

Lovkyně: *(váhavě)* „Hm-m.“

Dvojka: „Nebud'te blázen, nová společnost, se vším všudy!“

Jednička: *(dodatkem)* „A já jí velím.“ *(spíš ke svým druhům)* „To by nemělo zapadnout.“

Dvojka: „Pšt. Později.“

Trojka: „Tak co říkáte?“

Nýmand: *(nadšeně)* „Já jsem pro!“ *(nadšení si nikdo nevšímá, zkouší to znovu)* „Já jsem pro!“ *(bez odezvy, méně nadšen)* „Jsem pro... Chm.“

Lovkyně: *(s jistým odporem)* „Hm-m?“

Dvojka: *(k Židovi)* „Tak kolego, podpořte domácí tým!“

Žid: „Co já s tím mám společného?“

Dvojka: „To se s tím sejfem chcete trmáčet až na konec světa? Ujišťuji vás, že ochrana vašich aktiv bude našim prvním usnesením!“

Žid: „No tak jo. Já se k tomu vašemu cirkusu teda přidám.“

Jednička: *(vítězoslavně)* „Há! Tak co.“

Lovkyně: *(s nemalými výhradami)* „Hm-m. Dobře. Zkusíme to s vámi.“

Jednička: *(nadšeně)* „Ruku na to!“

Podají si s Lovkyní ruku. Lovkyně se obrací k jednomu ze svých Peónů.

Lovkyně: „Zdá se, že vědí, co dělají. Rozbijeme tady tábor. Houkni na ostatní.“

Trojka: *(zdešeně)* „Na ostatní?“

Lovkyně: „Jistě. My jsme předsunutá hlídka.“

Peón: *(do zákulisí, zřetelně vyslovuje)* „Hůůůů!“

Přichází armáda Peónů. Jak termiti se pouští do rekonstrukce okolí. Všechno reorganizují, stavějí, rozbíjejí stany. Pobrukují si u toho chmurné budovatelské ordinárium. Každý dělá něco, pod taktovkou Lovkyně. Žid si staví pelíšek. Nýmand by rád přidal ruku k dílu, ale každý jej odhání. Filosofové stojí jak boží vyjevení.

Trojka: „Nějak se nám to vymklo z rukou!“

Dvojka: „Necháš ty knížky?!“ *(směrem k Peónovi, který vzal štosy s knihami, doposud dominanty jeviště, a odhodil je stranou.)*

Trojka: „Suveréne, zakroč! Vox populi se nás snaží překřičet!“

Dvojka: „Vždyť ona se tady... buduje společnost! Úplně jen tak! Beze smlouvy! Zakroč!“

Jednička: *(k Lovkyni)* „Pardon! Abych se tak zeptal! Copak se tu děje? Haló! Pardon!“ *(blíží se k Lovkyni, ale pod nohy se mu stále pletou příčinliví Peóni.)*

Lovkyně: „Co se děje?“

Jednička: „To se ptám já! Co tu vyvádíte?“

Lovkyně: „Rozbízíme tábor. Jestli máme postavit společnost, potřebujeme tábor.“

Trojka: *(vpadá jim do toho)* „No to ano, ale copak to jde? Vždyť ještě nevíme, na jakém základu ji budeme stavět!“

Dvojka: „Právě! A rád bych za daných okolností naléhavěji než kdy jindy připomenul, že každý bod smlouvy musí být odsouhlasen všemi signatáři!“

Jednička: „Bez výjimky. Tedy i námi.“

Trojka: „Hlavně námi.“

Lovkyně: „Vždyť jenom rozbízíme tábor!“

Jednička: „Přesně! Vy rozbízíte tábor, zatímco my bychom naopak chtěli tábor postavit. Há!“ *(Jednička je se sebou velmi spokojen.)*

Lovkyně: *(odbývá jej)* „Promluvíme si o tom později.“ *(k Nýmandovi)* „Hej, ty! Co si myslíš, že děláš?“

Nýmand: „Já? Nic!“

Lovkyně: „No to vidím, že nic! Jak to, že nic neděláš? Jestli tě mám mít znova na krku, postarám se, abys byl prospěšný.“ *(k Židovi, který si lebedí u svého trezoru)* „To platí i pro tebe.“

Žid: *(mávně rukou, maňána)* „Eéh. Šomes šábés! O šábesu nedělám.“

Dvojka: „Vždyť ona tady rozkazuje!“

Jednička: *(nabroušen)* „A tak to ne. Mladá dámo!“

Lovkyně se rázně otočí, odvaha Jedničky se náhle uskromní.

Jednička: „Totiž takhle. Přestaňte je tu komandovat. U společenské smlouvy nezáleží na tom, čím kdo byl a co kdo umí. Tady jsou všichni čistý list! Všichni jsou si rovni a všichni mají stejná práva. Tak mi přestaňte fušovat do velení, šéf jsem tady já.“

Lovkyně: „Nemusíte se hned vztekat. Jaký máte plán?“

Jednička: *(zděšeně)* „Plán? Jaký plán?“ *(rychle ke svým druhům)* „My máme plán?“

Trojka: *(nápomocně)* „Plánovali jsme... něco naplánovat!“

Jednička: „Přesně! Udělat rozvrh, uspořádat panelovou diskuzi, stanovit zasedací pořádek...“

Lovkyně: „Já navrhuji najít jídlo.“

Jednička: *(nevyveden z míry)* „Správně. Najít jídlo. To taky.“

Dvojka: „To jsem rád, že na to zase přišlo. Hlady nevidím.“

Lovkyně: „Máme s sebou zásoby pro celou komunitu na několik dní, počítám tak na tři. Musíme ale najít nový zdroj.“

Trojka: *(smutně hledí do svého pytle)* „To už jsme měli skoro vyřešené. Ale na poslední chvíli se objevil takový drobný problém s penetrací.“

Dvojka: „A pak tu byl ten čtvernožec...“

Lovkyně: „Čtvernožec? Bylo tu zvíře?“

Jednička: „Inu, ano. Takového chlupatého, zubatého charakteru.“

Lovkyně: „Ha!“ *(okřikne plén)* „Na můj povel! Nikdo ani hnout!“

Všichni štronzo. Lovkyně hledá stopy.

Lovkyně: „Tady! Stopa. Kanec! To je macek! Stopa vede tuhle!“

Lovkyně stopuje kance přibližně tím směrem, kterým posledně zmizel. V tu chvíli kanec přicupitá po špičkách ze směru přesně opačného, Lovkyni za zády. Jejich pohyby jsou v tu chvíli totožné.

Trojka: „Madam...“

Lovkyně: „Pšššt!“

Trojka: „Ono ale empiricky vzato...“

Lovkyně: „Tiše!“

Lovkyně se vztyčí, stejně tak kanec. Lovkyně se otočí na podpatku, kanec také. Kanec se přiblíží k Židovi, začne jej zkoumavě očichávat. Zkoprnělý Žid chrání trezor svým tělem.

Lovkyně: *(polohlasem)* „Podejte mi oštěp!“

Filosof stojící nejbliže, asi tedy Jednička, jí spiklenecky podá něco, co oštěp není, nejlépe židli.

Lovkyně: *(polohlasem, pouze konstatuje, nevyčítá)* „To je židle.“

Jednička: *(polohlasem)* „Promiňte.“

Lovkyně se přiblíží ke kanci. Kanec se k ní otáčí.

Dvojka: „Dávejte pozor! Je to krvelačná bestie!“

Lovkyně: „Všichni pryč! Teď uvidíte, jak se loví kanec!“

Všichni se upostraní, Lovkyně a kanec si stoupnou naproti sobě jak dva pistolníci v pravé poledne. Náhle zaujmou baletní pozice. Chvilí kolem sebe baletí, načez se uchopí do taneční figury, předvedou krátké taneční vystoupení, zakončí á la tango argentino.

Lovkyně v této pozici kanci podrazí nohu, kanec se zřítí, Lovkyně na něj vítězoslavně postaví nohu. Přicházejí Peóni, kance přivazují za kopytka k rožni. Přicházejí konsternovaní filosofové.

Trojka: „No... To by nás napadlo.“

Jednička: „Nakonec určitě. Ostatně jsme to... tak nějak... podobně...“

Dvojka: „Hm.“

Lovkyně: *(udýchaná)* „Jídlo bychom měli.“

Nýmand: *(vpadá do debaty, k Lovkyni)* „To bylo úžasné! Něco takového jsem ještě nikdy...“

Lovkyně: *(pořád udýchaná)* „Zajed’.“

Nýmand: *(zajíždí)* „Zajíždím.“

Lovkyně: *(věcně)* „Kance nesmíme usmrtit hned, maso by se zkazilo. Teoreticky můžeme postavit udírnou.“

Jednička: „Komu?“

Lovkyně: *(nenechá se přerušit)* „Do té doby ale budeme muset vymyslet, co dál.“

Trojka: *(básnický)* „Měli bychom si položit otázku, kam to všechno spěje? Jaký je smysl naší společnosti? Vyplatí se přežít?“

Lovkyně: „Budeme potřebovat vodu.“

Trojka: *(pohroužen do své melancholie)* „A zasloužíme si to vůbec?“

Jednička: „Voda! Tak to je snadné. Počkáme, až naprší.“

Žid: *(z povzdálí)* „Pche, prý až naprší. Naprší až naprší a uschne!“

Lovkyně: „Nenaprší. Na déšť marně čekáme už týden. A pak – beztak bude kyselý.“

Jednička: „To mně nevadí, já mám kyselku rád.“

Dvojka: „Vodu nechte na nás! To máme v malíku!“

Lovkyně: *(skepticky)* „Jste si jistý?“

Jednička: „Kolego, tady jde o čest. Předved'te, co v nás je!“

Dvojka: *(přednáší)* „Pánové, madam, otázka zní, kde najít vodu, souhlasí?“

Lovkyně: „Souhlasí.“

Dvojka: *(vítězoslavně)* „Ale míří ta otázka k pre-teoretickému pojmu vody, nebo jej explikuje rigorózním pojem H₂O? Zde je třeba určit metodologické požadavky! Chceme explikovat vodu, ale máme mapu? Mapa není terén! A explikovat nejasný termín termínem stejně nejasným nemá bez mapy smysl!“

Trojka s Jedničkou horlivě přizvukují.

Peón: *(k Lovkyni)* „Madam, našli jsme studnu.“

Lovkyně: *(pohřebně)* „Ještěže tak.“

Pozornost všech se obrací ke studni.

Peón: „Není jí moc, ale u dna nějaká voda zbyla. Už ji táhneme.“ *(vytáhnou plný věrtel).*

Dvojka: „A je to. Jak jsem říkal. Problém vyřešen. Dejte to sem, jsem jako ryba na suchu.“ *(bere věrtel, chystá se napít).*

Lovkyně: „Stát!“ *(rychle mu věrtel bere z rukou.)* „Jste blázen? Vždyť může být kontaminovaná radiací! Prvně se to musí ověřit.“

Dvojka: „Tak to ověřte. Jak vás už tak nějak znám, beztak na to máte osvědčený indiánský trik, co?“

Lovkyně: „... nemám.“

Trojka: „Zde to máte. Matka příroda se mstí svým nehodným dětem! Vypijeme, co jsme si nadrobili! Ó!“

Dvojka: „A co teda s tím?“

Lovkyně: „Někdo se bude muset obětovat. Dobrovolníci?“

Všichni se náhle koukají všude možně, jen ne na Lovkyni. Filosofové dávají posunky najevo, že oni nejsou vhodná volba. Nakonec se Lovkyně zadívá na netečného Žida.

Žid: „Na mě nekoukejte.“

Lovkyně: „Někdo to udělat musí! A já to být nemůžu, kdyby se mi něco stalo, jste bez Lovkyně.“

Peón: „Já hlídám oheň!“

Peón: „Já přišívám knoflíky!“

Peón: „Já vyrábím nástroje!“

Žid: „Já jsem hrozně bohatý!“

Filosofové: (*unisono*) „My jsme filosofové!“

Lovkyně: „Tak kdo? Měl by to být někdo, kdo je naprosto k ničemu, úplná nula, koho nikdo nemá rád...“

Všechny zraky se upřou k Nýmandovi, který se rychle dovtípí.

Nýmand: „Ale né, proč to vždycky musím odskákat já?“

Lovkyně: (*strká mu věrtel*) „Nemluv, pyj.“

Jednička: „Počkejte, takhle to nejde. Doposud nebylo smluvně ustanoveno, že v případě ohrožení bude největší riziko podstupovat zde kolega. Takové usnesení není v jeho zájmu a

jako signatář s ním nesouhlasí. Pokud nechceme uplatnit kontroverzní právo silnějšího, nelze jej jen tak odškrtnout.“

Lovkyně: „Ale co bude s vodou?“

Jednička: „Zde se dostává ke slovu filosofický ostrovtip! Naše společnost se nedávno rozrostla o člena, který z definice žádná práva mít nemůže, nebo jste zapoměla?“

Zraky všech se obrací ke kanci.

Jednička: *(samolibě)* „Há! Mně to pálí! Přiveďte čtvernožce!“

Peóni přivádějí čtvernožce.

Lovkyně: „Jestli je ta voda kontaminovaná, otrávíme si dvě stě liber dobrého masa.“

Jednička: „Jídlo máme na několik dnů, vodu nemáme žádnou. Prostá aritmetika. Napojte čtvernožce!“

Čtvernožec je napojen. Náhle vypukne armageddon. Kanec sebou začne házet, trhat, škubat, začne vřeštít, kvičet, křepčít, pobíhat po jevišti, mávaje zběsile končetinami zažene všechny přihlížející. Za hrozného skučení vyběhne z jeviště, kde mohutně zařve. Vrátil se zpět, prožene se jevištěm jak dýmějový mor, zmizí v zákulisí a opět zavřeští. Vběhne zpět na podium, zpřehází, co ještě stojí na nohou, zmizí ještě jednou z dohledu a tentokrát se jeho řev ozve dvojhlasem. Na jeviště se vrací již coby Leviathan. To už začínají křičet ostatní. Leviathan vrhne vražedný pohled do publika a s příslibem nevýslovné hrůzy jak tygr odtáhne pryč.

III. Krize

Leviathan odběhl, zanechal za sebou padlé Kartágo, všichni jsou ještě zalezlí, neodvažují se pohnout.

Žid: *(prolomí mlčení, křičí)* „Co to bylo za věc, toto?!“

Jednička: *(Vzpamatuje se, vstává, oprašuje se)* „Nerad bych se mýlil, ale domnívám se, že ta voda tak úplně pitná není.“

Trojka: „Pozor na indukci, vždycky se může jednat o ojedinělý případ. Měli bychom podniknout více experimentů a ne takto kvapně generalizovat.“

Dvojka: „Souhlasí. Koho obětujeme teď? Kdo je na řadě?“

Žid: *(Z povzdálí. Nezúčastněně ukazuje na Nýmanda.)* „Tamten pomatený šašek...“

Nýmand se utíká skrýt za filosofy.

Nýmand: *(nesouhlasí)* „Tak to ne! Do toho mě nemůžete nutit! Mám svá práva! Tady pánové to říkají!“

Peón: *(podává mu věrtel)* „Musíš to udělat pro skupinu! Beztoho jsi tu úplně na nic!“

Nýmand: *(zařikává se filosofy)* „Nejsem na nic! Já jsem tu s nimi! Já jsem jako oni! Poslechněte si chytré pány!“

Lovkyně: „Dost! Té kontaminované břechky se nikdo další ani nedotkne! Jeden mutant bohatě stačí. *(K nejbližšímu Peónovi.)* Zaházejte tu studnu!“

Peón: „Ano, madam.“

Nýmand poněkud nabývá sebevědomí, ale zůstává u filosofů, plazí se kolem nich jak pes.

Lovkyně: „Jsme tam, kde jsme byli. Vodu nemáme a teď nám tu navíc běhá obluda.“

Jednička: „Duch naší skupiny potřebuje poněkud povzbudit.“

Dvojka: „Přesně tak! Je třeba plamenným projevem vyškrábat poslední zbytky odvahy v našich zoufalých poddaných... tedy vlastně zoufalých rovnoprávných signatářích.“

Nýmand: „Ano! Správně!“

Trojka: *(Dívaje se významným pohledem na Lovkyni.)* A ten projev by měl pronést ryzí vůdce, hodný následování. Skutečný charakter bez bázně a hany. *(Až obdivně.)* Krásný duch ve svůdném těle....

Lovkyně poněkud zkrotne, tváří se být snad i polichocena.

Trojka: „Tedy jeden z nás!“

Lovkyni se do očí vrátí vražda, jde si ke všem čertům, dění pro ni ztratilo fazónu. Jednička se hbitě přesune na „řečnický stupínek“, jako by Trojka mluvil právě k němu. Odkáže si a začne důstojně hovořit.

Jednička: „Podívejme se pravdě do očí. (Všichni mu postupně začnou věnovat pozornost)

Nýmand: „Do očí! Ano! Přimo do očí!“

Jednička: „Čelíme hned několika kritickým problémům. Nemáme vodu (*dramatická pauza*), nemáme jídlo (*dramatická pauza*), nemáme potomky (*dramatická pauza*), nemáme spoustu dalších věcí.“

Nýmand: „Nemáme! To teda nemáme! Fakt!“

Jednička: „A k tomu nás ohrožuje krvežíznivá bestie, kterou jste sami stvořili. A jsme v tom úplně sami! Ani Bůh nám nepomůže. Bůh je totiž mrtev! Proto navrhuji...“

Peón: „Cože? Co to říkal?“

Nýmand: „Říkal, že bůh je mrkev!“

Peón: „Opravdu mrkev?!“

Nýmand: „Ano, vždyť to říkají Oni (*ukazuje prstem směrem k filosofům*), tak to je pravda! Bůh je Mrkev! Je to Mrkev!“

Peón: „Mrkev...“

Jednička: (*zjednává si pořádek*) „Kolegové, prosím!“

Žid: (*líně, vypočítavě, Shylock*) „Ne, že bych vám do toho chtěl skákat, ale s tou vodou to není úplně přesné. Čekal jsem na vhodnou příležitost, až ceny patřičně vzrostou. Což je právě teď. Proto říkám, mám vodu.“ (*A zvedá nad hlavu pár lahví s vodou, které vytáhne z trezoru.*)

Jednička: „... kdybyste mi laskavě věnovali pozornost...“

Peón: „Voda!“

Lov. a fil.: „On má vodu!“

Nýmand: *(přemýšlí, dochází k zásadnímu objevu)* „Má vodu. Toho nám seslal... Mrkev! Musíme vzdát Mrkvi díky! *(už ho to napadlo, jásá)* Sláva Mrkvi!“ *(Načež se Nýmand ztrácí ze scény).*

Žid: „Pomalů, pomalů. Netlačte se, prosím, na všechny se dostane. Zaváděcí cena jedné láhve této osvěžující vody je jedno sto korun. Levnější vodu jinde nekoupíte.“

Dvojka: „Ale vždyť žádné oběživo nemáme. Jak vám máme zaplatit?“

Peóni: „Nó.“

Žid: „No jo, herdek filek. Co s tím? Tak uděláme směnný obchod. Co máte?“

Peón: „Nic.“

Žid: „Nic? Hm, to je málo. *(chvíli nad tím přemýšlí, pak s jistou neochotou přijde k obtížnému rozhodnutí)* Víte co? Tak já vám nějaké peníze dám. *(Tahá balíček bankovek z trezoru a rozdává je kolemstojícím.)* Tady, berte. *(už zas s plnou parádou)* Můj skromný bankovní ústav vyhláší první emisi nové měny. Kurz k dolaru je třicet ku jedné. Jakékoli znehodnocení oběživa je trestné. *(Dokončuje emisi.)* Tak, teď si můžete koupit tu vodu.“

Na Žida se vrhne vodychtivý dav peonů, přeskakují jeden přes druhého, sápu se k vodě a kolem rozhazují peníze. Filozofové se oddělují od žíznlivého davu stranou, ten trochu utichne, aby byl slyšet jejich rozhovor.

Jednička: „Kolegové, nevím, jak vy, ale já si to takhle teda nepředstavoval. Tohle je totální anarchie!“

Trojka: „Pravda, smlouva nám nějak vážne. Signatáři jsou dost neukáznění.“

Jednička: *(tručuje)* „Takhle se nedá pracovat!“

Dvojka: „Já vám to ale říkal! Říkal jsem vám, že z těch cizáků nekouká nic dobrého! Měli jsme je nechat, ať si napíšu svou vlastní smlouvu!“

Jednička: *(posměšně)* „Jo, a měli bychom tu smlouvy dvě, ne? Jednu na zimu a druhou na léto. Kolego, myslete.“

Trojka: „A navíc to ani nejsou filosofové. Takže už si vlastně nejsme rovni! Takhle smlouva fungovat nemůže, oni se odmítají vzdát svých identit a začít tabula rasa! Hele, tamten lpí na svém mamonu, tamta na svých dovednostech, támhleten zase... Probůh, podívejte se na něj!“

Vchází Nýmand, oděn již jako Mrkví mesiáš. Začíná kázat, rozdává červené šátky.

Nýmand: „Bůh je Mrkev! Slyšte slovo mrkví! Na počátku stvořil Mrkev záhon a řádky! Záhon byl suchý a neobdělaný.“

Jednička: „A dost! Když to dokáží oni, tak my taky! Pánové – hop nebo trop. Zkusíme to ještě jednou!“

Dvojka: „Co bude ale se smlouvou? Co bude s tabula rasa?“

Trojka: „Tak se svých identit vzdáme my! Když si budeme jako stádo ovcí rovni, můžeme uzavřít smlouvu a pak se filosofové zase stát!“

Jednička: „Přestat být filosofem? Jak se to dělá?“

Trojka: „Jak těžké to může být? Hele...“ *běží za opodál stojícím peónem s lopatou* „Dej to sem!“ *Bere mu lopatu, drže ji naopak kope do země.*

Trojka: „Koukejte! Jsem obyčejný peón! Kopu tady jámu, protože takové věci my, nefilosofové, děláme!“

1 + 2: „To je ono!“

Nýmand: „A nad záhonem se vznášel kořen Mrkví.“

Dvojka: „Postavím lis na olivy! Uхни!“ *vyhání peóna, který cosi stavěl, a ničí jeho dílo.*

Jednička: „A já... pomůžu vám!“ *jde za P.A.B.* „Co děláte? Perete? Žehlíte? Kojíte?“

Bitch udělá na jedničku pár svůdných gest, Jednička přijde o hlas, padne mu čelist, sklouznou mu oči.

Žid: „Kupujte vodu, cena klesla na dvě stě korun! Co tady děláš?“

Žid se nevráživě utrhne na Trojku, který mezitím přestal křepčit s lopatou a teď obšťastňuje jeho.

Trojka: „Pomáhám vám, protože jsem stejně hloupý jako vy! Kupujte vodu!“

Žid: „Jedeš od toho?!“

Žid odstrčí Trojku, ten spadne na Dvojku, kterého mezitím vyhnal peón od „lisu“.

Nýmand: „I řekl Mrkev ‚Budiž vláha!‘ a byla vláha. I oddělil vláhu od sucha a viděl, že vláha je mokrá.

Dvojka: „To se nedá. Víte co? Máme předstírat, že nevíme, že jsme filosofové, ne? Máme předstírat, že jsme idioti. Tak idiotsky zapomeneme na to, že máme zapomenout, že jsme filosofové, a vrhneme se na smlouvu s celou naší filosofií!“

Dvojka: „Haló, kolego! Posloucháte mě?“

Jednička: „Ééh...“ *oči pořád na Bitch* „A co ta věc s tím zachováním druhu? Zachránit lidské pokolení? Množit se? Co?“

Žid: „Kupujte vodu! Víčka schovávejte, ještě se budou hodit!“

Ted' si Bitch všimli už i druzí dva. Slintají nad ní neméně.

Dvojka: „To by... šlo. V zájmu zachování společnosti.“

Trojka: „Vědecky a zodpovědně...“

Jednička: „Pro začátek navrhuji vybrat nejkvalitnější samici a nejkvalitnějšího samce, kteří se zodpovědně a vědecky spojí. Navrhujete nějakou?“ *(Důležitě se rozhlíží.)*

2 + 3: „Tu.“ *(Oba bez přemýšlení vyberou Post-apo bitch.)*

Jednička: „Myslel jsem si to. A spojím se s ní já.“

Krátká pauza, během níž filosofové vystřízliví.

Dvojka: „Proč ne já?“

Trojka: „Ano, proč ne on?“

Post-apo bitch se počne družít s Post-apo bitcherem, než filosofové domluví, jejich námluvy skončí a Bitcher si ji odvádí do chatrče (tu by měli zřejmě stavět Peóni už v kolizi, prostoru je tam dost).

Jednička: „Má disertační práce se okrajově týká eugeniky a mám tedy prokazatelně nejvyšší kvalifikaci.“

Nýmand: „Potom řekl Mrkev: Buď skleník nad záhonem (*opatrně vykukuje Leviathan a kradným krokem se plíží kolem osady*), aby zachoval vláhu a vhodné pěstební podmínky. A viděl, že je to dobré.“

Dvojka: „Nejvyšší kvalifikaci mám já. Na maturitním večírku jsem málem políbil opačné pohlaví, můžete to říct?“

Jednička: „Jenomže já jsem byl spravedlivě a poctivě zvolen suverénem. A už od Platóna je pravidlem, že vládci jsou nejkvalitnější materiál. Tak dejte pokoj, žena je moje.“

Dvojka a Trojka svorně smutně mlčí a sledují Jedničku, který by si rád vytáhl z davu svou vyvolenou, ale zjišťuje, že někam zmizela.

Jednička: „Kde sakra je?“

Žid: „Posledních pár lahví životodárné vody. Kdo koupí, neprohlopí. Nyní za akční cenu pouhých tři set korun!“ (*Židovi v ruce zbývá už jen jedna jediná láhev.*)

Nýmand: „I stvořil Mrkev zeleninu, aby byla obrazem božím, jako celer a petrželku je stvořil.“

Kolem Nýmanda se pomalu zastavují někteří Peóni (už kolem sebe má jistou skupinku), se zájmem jej poslouchají a berou si od něj šátky.

Peón: „A co dělal Mrkev před tím, než stvořil ten posvátný záhon?“

Nýmand: „Éhmm, nó... přece luštil křížovky!“

Jiný peón: „No, ale to potom znamená...“ (*Je přerušen řvoucím Leviathanem.*)

Leviathan vpadá do vesnice. Zuřivě křičí, všichni od něj s hrůzou prchají. Leviathan vběhne do chatrče, kam předtím zalezla Bitch s Bitcherem. Chatrč se mocně otřese.

PA bitch: *(vybíhá z chatrče, s hrůzou, ale uznale) „Je to kanec!“*

Leviathan boří chatrč, bitcher tam perplex leží in flagranti. Leviathan se vrhá na Žida, jednou z tlam ukořistí poslední láhev vody.

Žid: *„Ty neřáde! Musíš zaplatit! (Hrozí Leviatanovi pěští plnou bankovek.)*

Poslední člen komunity, který se neschoval, je Nýmand. Ten těžce polkne, obrátí se Leviathanovi čelem a začne hrdinně kázat.

Nýmand: *„Mrkev viděl, že všechno, co učinil je... Au, (Leviathan na útěku sráží Nýmanda k zemi) pomóc, zmocnila se mě stvůra! Zuřivý Leviathan! Naše dny jsou sečteny.“*

Nejblíže stojící Peón zdvihne Nýmanda a oprašuje mu šátek.

IV. Peripetie

Žid: „Už toho mám po krk! Musíme něco podniknout! Sebral mi poslední vodu, na té jsem mohl vydělat majlant! (*Pobíhá od jednoho člověka ke druhému.*) Už toho mám dost! Kdo to tady vlastně vede? Kde jsou ti tři šašci? Kde je ta šílená amazonka?“

Filosofové: (*vynoří se odnikud, kam se schovali před Leviathanem*) „Zde.“

Lovkyně: (*Už, už, sahá po noži a vyráží směrem k Židovi.*) „Šílená amazonka?!“

Trojka opatrně zastavuje šílenou amazonku.

Trojka: (*diplomaticky*) „Jen klid. Jsem si jistý, že společně nalezneme řešení.“

Nýmand: (*Podotkne*) „S Mrkví pomocí, samozřejmě.“

Žid: „To bych si prosil! Co to bylo za pitomý nápad se tady usadit? Není tady voda, není tady jídlo, jsou tady obludy (*s významným pohledem na filosofy*). O různém počtu hlav. Koukejte s tím něco udělat, jinak si nepřejte vidět tu Gehennu!“

Nýmand: (*mesianicky*) „Ano!“

Lovkyně: (*rozhodně*) „Hm-m.“

Všichni se pomalu rozestupují. Nýmand nalevo, Lovkyně uprostřed a filosofové napravo. Žid a Peóni se seskupují pod stupínkem na nižší části pódia a postupně přesouvají pozornost z jednoho řečníka ke druhému.

Jednička: „Signatáři! Je třeba usnést se na dalším článku naší smlouvy!“

Lovkyně: „Osado! Máme problém. Na tomhle místě toho není dost pro nás pro všechny a navíc nás tu ohrožuje nepřátelská bestie.“

Nýmand: „Bratři v Mrkvi! Naše víra je podrobena testu!“

Jednička: „Na celou záležitost je třeba hledět s nadhledem. Objektivně, abych tak řekl.“

Nýmand: „Přesně tak. Leviathan je zkouška. Musíme se nad tuto zkoušku duchovně povznést.“

Lovkyně: „Jo. A proto postavíme balón a odletíme jinam! Tady to stojí za starou belu.“

Jednička: „V podstatě se nacházíme v kritickém bodě. Není však třeba se obávat – co nyní vypadá jako chaos, je zárodek organizované soustavy, která zahrnuje i nás. Organizace bude samospádem pokračovat, až vytlačí veškerou entropii!“

Někteří Peóni už odvracejí zrak od filosofického dohadování.

Nýmand: „K náležitému povznesení budeme potřebovat chrám. Chrám zasvěcený Mrkvi, kde se nám dostane ochrany i nové odvahy.“

Lovkyně: „Beze zdroje pitné vody a se zmutovanou bestii v zádech tady nemáme šanci. A pomalý přesun po zemi nepřipadá v úvahu. Chcipli bychom vyčerpáním.“

Dvojka: „Ale to neznamena, že bychom měli jen sedět na svých knihách a čekat na samouspořádání, vidíte kolego?“

Jednička: „Znamená!“

Trojka: „To nejde! Odpad se sám neuspořádá, na to je lepší čovka!“

Peóni už přestanou filosofy úplně vnímat. Mrkváři teď věnují pozornost Nýmandovi a ostatní Lovkyni.

Nýmand: „Vyzývám vás, všechny věrné, postavíme chrám Velkému Mrkvi! Chrám rudý jako Mrkev, jaký tato Mrkví zapomenutá pustina ještě neviděla. Bude velký jako...“

Lovkyně: „...balón musí být hotový co nejdřív. Brzy nám začne docházet voda. Začneme plachtou, někde se tady válela hromada červených hadrů. Ty budou stačit.“

Jednička: *(ve filosofickém rauši)* „Copak to nevidíte? Chaos je speciální druh řádu! Všechno to dává smysl! Slepice byla dřív než vejce! Surdo surdi fabulam narrat!“

Nýmand: „Necht' započne stavba slavného chrámu!“

Mrkváři: „Hurá!“

Lovkyně: „Takže koukejte začít se stavbou balónu!“

Zbytek: „Hurá!“

Jednička: „Monády nemají okna!“

2 + 3: „Hurá!“

V obecném nadšení plamenný projev umlkne, Lovkyně s pohledem do dálav rozhodí ruce v gestu, kterým obejmě všechny členy svého státu. V jedné ruce drží luk, v druhé svůj nůž a je tak podobná podobizně Leviathana, jak je vyvedena na obalu Hobbesova díla. V téhle pozici chvíli setrvá, všichni jsou štronzo. Posléze Lovkyně mávne rukou a počíná stavba balónu.

Balón se staví během výpravné synchronizované scény. Všichni Peóni pracují jako skvěle seřízený stroj, Z jedné strany dohlíží Nýmand, na druhé straně Žid počítá peníze, Lovkyně všechno hlídá shora, občas je během scény nucena zahnat Leviathana. Peóni v průběhu stavby pobrukují či lépe zpívají nějaký budovatelský hymnus, ideálně v kánonu. Celá scéna působí velmi sehrané a uspořádaně, pouze filosofové se chaoticky pohybují sem a tam a celý dojem tím znásilňují.

Peón: „Už je to hotovo!“

Nýmand: „Už je to hotovo!“

Žid: „Šest tisíc dublonů!“

Dvojka: „Už je to hotovo!“

Trojka: „A co vlastně?“

Dvojka: „Ta plachta, přece! Dávejte pozor.“

Lovkyně: „Dobrá práce. Zvedněte to!“

Peóni zvedají plachtu.

Lovkyně: *(jde doleva)* „Pojďte s tím sem! Připevněte to karabinami ke koši!“

Nýmand: *(jde doprava)* „Sem, bratři! V těchto místech postavíme oltář!“

Lovkyně: „Hej, vy tam vzadu! Kam s tím jdete?“

Nýmand: „Na svatou půdu! Zde bude relikviář se svěcenou natí a tady bude posvátný záhon!“

Lovkyně: *(potká se s Nýmandem čelem vprostřed jeviště)* „O čem to, krucinál, meleš?“

Nýmand: „O čem to melete vy, chrám přece nemůže být v koši.“

Lovkyně: *(nechápe)* „Chrám? Jaký chrám?!“

Jednička: *(k filosofům)* „Kolegové, čichám, čichám polemiku.“

Nýmand: „Přece ten, co ho tu stavíme. Proč myslíte, že jsme šili tu celtu?“

Lovkyně: „Ta celta je na balón, ty pitomče! Abychom odtud mohli zmizet, než se ta obluda vrátí!“

Nýmand: „Před Leviathanem nás ochrání Velký Mrkev a síla naší víry!“

Ze zákulisí se ozve Leviathanův mocný řev.

Dvojka: *(konverzačně k filosofům)* „Aha? My o koze a koza za vlkem. Pánové, odeberme se nyní urychleně do úkrytu.“

Filosofové se dost nedůstojně vrhají do úkrytu. Na scénu vchází Leviathan, tváří se dost nevrle. Přišel přinést Soudný den. Peóni s Židem prchají, nepohnuti zůstanou jen Nýmand s Lovkyní.

Nýmand: *(oboří se na Lovkyni)* „Čarodějnice! Svým rouháním jsi pobouřila Velkého Mrkev! Poslal Leviathana, aby tě... au!“ *(Nýmand nedokončí, protože jej Lovkyně srazí za svá záda, bojovně se stavíc proti Leviathanovi.)*

Lovkyně: „Zalez, ty blbče! Nenechte zrůdu potrhat balón, jinak jsme v háji!“ *(vytahuje nůž, chystá se na rozhodující souboj s Leviathanem.)* „Přišel sis pro krev, co? Přišel sis pro to, co zůstalo z lidí. Jenomže my z tebe strach nemáme! My se tebou ovládat nenecháme!“

Lovkyně útočí. Svádí s Leviathanem lýtý boj, který se přesouvá do zákulisí. Peóni, s filosofy v čele, vycházejí ze svých úkrytů a plíží se k místu, kudy zmizela Lovkyně. Ta náhle ze zákulisí zakřičí ve smrtelné agónii. Filosofové sebou trhnou.

Trojka: „Byla to statečná žena.“

Dvojka: „Věřu. Opravdový hrdina.“ *náhle propadne panice* „Pryč odtud! Tady už nebudeme ani minutu! Nafoukněte ten balón, dělejte! Všechny nás to sežere! Uááá!“

Dvojka pobíhá po jevišti, zakopne, sesune se k zemi. Peóni se chystají nafouknout balón, ale zastavuje je Nýmmand s mrkváři.

Nýmmand: „Ruce pryč! Ta plachta je majetkem Mrkví kongregace!“

Trojka: „Nechci vám do toho mluvit, já proti hypotéze entity s božskými atributy nic nemám, ale nějak si nedokážu představit argument, že by nám proti té bestii pomohla... mrkev.“

Nýmmand: „Je to zkouška naší víry! Pouze pravověrní budou ušetřeni!“

Peón: „Tu plachtu jsme šili všichni. Je naším majetkem stejně jako vašim!“

Nýmmand: „Dobrá, polovinu si můžete nechat.“

Peón: „To nestačí, polovina nás všechny neunes!“

Nýmmand: „Pak se připojte k Mrkví milosti, nebo zhyňte!“

Peón: „Jsi blázen, vždyť tady umřeš taky!“

Jednička: „Kolegové, teď především musíme ctít naši smlouvu. V našem nejlepším zájmu je přežít! Nelze přijmout rozhodnutí, které povede ke smrti účastníka smlouvy!“

Nýmmand: „Tak se koukejte. Rozpulte plachtu!“

Jednička: „Stát! Jednáte mimo kompetenci svého postavení! Suverén naší komunity jsem já!“

Nýmmand: „Už ne. Jako duchovní vůdce tady teď rozhoduji sám!“

Dvojka: „Ale to je proti smlouvě!“

Nýmand: „Smlouvu si strčte za klobouk.“

Jednička: „To je hyena! A kam se poděli vzdělaní pánové, co?!“

Nýmand: *(jak Mojžíš, když dělil Rudé moře)* „Rozpulte plachtu!“

Žid: *(konverzačně se vkládá do debaty, Shylock)* „Počkejte, počkejte. Jako obvykle zůstává na vyvoleném národu, aby zachránil situaci. Každá strana si činí nárok na danou komoditu, je tak? A žádná se jí nechce vzdát, protože nebyla nabídnuta odpovídající protihodnota, je tak? Takže je to vlastně otázka ceny, že? Kdepak nějaká společenská smlouva. Tady pomůže stará dobrá smlouva kupní.“

Jednička: „O čem to mluvíte?“

Žid: „Mluvím o tom, že by se jedna ze stran mohla vzdát svého nároku, byla-li by náležitě vyplacena. Řekněme... tímhle?“

Žid ze svého trezoru triumfálně vytáhne mrkev.

Nýmand: *(padá na kolena)* „Mrkev!“

Trojka: „Teda, co vy v tom sejfu všechno nemáte...“

Žid: „Čekal jsem, až náležitě vzroste cena zeleniny! Tak co bude?“

Nýmand: „Plachtu za Mrkev!“

Žid: „Ujednáno! A balón je náš!“

Nýmand láskyplně přejímá Mrkev, připevňuje si ji na svou fedoru. Peóni se pouští do nafukování balónu, Žid na ně dohlíží. Nýmand se s mrkví na hlavě cítí opravdu skvěle, jeho mrkváři jsou ale trochu zmatení a pokukují spíše po balónu. Filosofové zůstávají trčet uprostřed jaksí navíc.

V. Katastrofa

Dvojka: *(poněkud perplex)* „No... Tak to jsme taky vyřešili pěkně.“

Jednička: *(nepřesvědčivě)* „Jo... hm... tak abychom se připravili na cestu, ne?“

Filosofové se vrhnou na své knihy, balí si.

Mrkvář: „A jste si jistý, že nás Mrkev ochrání před Leviathanem?“

Nýmand: „Jistojistý.“

Ze zákulisí se ozve Leviathan. Všichni na okamžik vystrašeně ustrnou, pak pokračují v práci o to rychleji.

Jiný mrkvář: „A nemůžeme raději letět s nimi? Pro jistotu? A uctívat Mrkev jinde?“

Žid: „Tak to ne. Balón je teď náš, žádného praštěného mrkváře v něm trpět nebudeme! Jestli chcete letět, musíte s tou blbostí přestat.“

Nýmand: „Nikdy!“

Leviathan se ozve podruhé.

Mrkvář: „To mi za to nestojí, nazdar!“ *(Zahazuje svůj rudý šátek a jde pomáhat s nafukováním.)*

Nýmand: „Zrádce!“

Jiný mrkvář: „Mně taky ne!“ *(zařídí se stejně.)*

Nýmand: „Zrádci!“

Na scénu se vřítí Lovkyně. Je celá od krve, udýchaná.

Trojka: *(zmiňuje zajímavost)* „Hele, amazonka žije.“

Jednička: „Jste celá? Co Leviathan?“

Lovkyně: „Svedla jsem s ním boj! Sotva jsem to přežila. Ale monstrem přežilo také a je mi v patách! Musíme odtud okamžitě zmizet!“

Žid: „Už to máme skoro plné! Všichni na palubu, připravte si lístky, donesu kasu! Tak co bude s váma?“

Všichni mrkváři zahazují šátky a jdou na palubu balónu, Žid si přehazuje přes záda svůj trezor.

Nýmand: „To... se mnou nikdo nezůstane?“

Mrkvář: „Za to nám umřít nestojí.“

Jiný mrkvář: „Až přistaneme, najdeme si nějakou jinou zeleninu, kterou budeme uctívat!“

Nýmand: „Ale... Mrkev říká... Mrkev...“

Leviathan se ozve naposledy, nebezpečně blízko. Nýmand zesíná, jeho zbabělost zvítězí, zahazuje plášť i fedoru s mrkví a už je u balónu.

Nýmand: „Mohu letět také?“

Lovkyně: „Nastup.“

Nýmand: „Děkuji vám úslužně.“

Lovkyně: „Drž hubu.“

Nýmand: „Ano madam! Už ji držím, madam!“

Lovkyně: „Jsou všichni na palubě? Hej, vy tam! Odlétáme! Vytáhněte někdo kolík!“

Žid: *(který je kolíku nejbliže)* „Už ho tahám.“

Jednička: *(ještě není hotov s balením)* „Tohle je totální anarchie! Takhle se nedá pracovat!“

Žid vytáhne kolík a ze země začne tryskat fontánka ropy.

Žid: „Ropa! Černé zlato!“ *(ochutná)* „Výborný ročník! Jsem boháč!“

Lovkyně: „Vykašli se na ropu, ty magore, balón už vzlétá!“

Žid: „Copak jsem blázen, abych odešel, když tu mám takové jmění? Jsem boháč! Boháč!“

(Žid neposlouchá, jako v transu vytahuje plechový hrneček a začne do něj jímat ropu.)

Trojka: „To né! Nemohu najít svého Prigogina! Kde je?!“

Dvojka: *(Poťouchle)* „Možná se pro dobro systému sám spálil.“

Jednička: „Nedělejte si legraci, kolego. Tady jde o zachování vysoce hodnotných filosofických myšlenek. Na kolena a hledat!“

Lovkyně: „Vy tři! Hej, už odlétáme!“

Dvojka: „Si na nás bude štěkat jak na psi, bez nás by ta její společnost vůbec nefungovala.“

Jednička: „Baže, všechno nám to jen kazí.“

Lovkyně: „Nastupte, sakra!“

Žid: „Jsem boháč! Poslední ropa! Bohatý boháč!“

Trojka: „Bez nich by se nám dařilo líp! *(Koukne na rozjařeného Žida)* A bez ropy taky!“

Lovkyně: „...ale k čertu s nima.“

Lovkyně přestává nabízet pomocnou ruku či lano (nebo skáče do balónu, který doposud heroicky držela?) a balón se pouští na cestu z jeviště.

Peón: „Stoupáme nějak pomalu.“

Lovkyně: „Jsme příliš těžcí. Někdo musí ven! Já to být nemůžu, já jsem Lovkyně.“

Peón: „Já hlídám oheň!“

Peón: „Já přiřívám knoflíky!“

Peón: „Já vyrábím nástroje!“

Lovkyně: „Měl by to být někdo, kdo je naprosto k ničemu, úplná nula, koho nikdo nemá rád...“

Všechny zraky se upřou k Nýmandovi, který se rychle dovtipí.

Nýmand: „Ale né, proč to vždycky musím odnést já?“

Lovkyně: *(strká ho ven)* „Nemluv a skoč!“

Nýmand: „Vždyť už jsme vysokóóó...“

Nýmand je vyhozen z lodi, dopadá na zem. A už se nezvedne. Balón mizí ze scény.

Trojka: *(po chvíli)* „Hele! Prigogine. Mám ho.“

Dvojka: *(nijak vzrušeně)* „Oni nás tady nechali. To jsou lidi.“

Jednička: „Ať si letí. Kdo je potřebuje? Zařídíme se sami.“

Trojka: „Souhlasí. Založíme si tu vlastní společnost.“

Dvojka: *(bojovně vstává)* „Dohodneme první zákony!“

Trojka: *(bojovně vstává s ním)* „Dokonalé zákony!“

Jednička: *(taky vstává, bojovně vůči obecnstvu)* „A uděláme to jako filosofové!“

Trojice odhodlaně a výhrůžně hledí do obecnstva, Žid si spokojeně lebedí u pramene. Na scénu se vkradl Leviathan, jakmile Jednička dokončí svou repliku, mocně zařve. Světla zhasínají, hra končí.